

ROBERT PERIŠIČ*

Enkrat kasneje

takoj ko sedem se pogovarjamo
kdo je okej, kdo pa kreten, kave
strežejo zaradi orientacije, pive in pelinkovci
tresejo
koordinate v mreži, družba se zbira, rob se
sesipa pa – pa
prihodnost se trasira non – stop volitve
vsak dan sojenje, ni
oddih
nedaleč od drevesa razsodbe
padajo
vsi odidejo in se vračajo
strašno nervozni

tako grem in se vračam
kakor da sem okej
majhno okolje a tako nepregledno
ne veš odkod
toda propad prihaja
ko sediš za mizo
lahko prinese natak
lahko skozi molk
ali režanje, zavleče v zid

propad prihaja in sedi
ko se govori o nekom drugem
senca za mizo šepeta distinkcijo
vetrokaz se premika
gledaš, z eno nogo zunaj
spomladanski dež
v njem kolesar

MALI

majhen priklon kritiki to je
luka miruje, stolp, zaliv
– prebodeno z upanjem –
jutro čakanja
noč na belem
papirju, čudežno spočetje brez telesa in
ekonomije
površina, mirno morje, svetost

ni vprašanj, odpor na
koncu stavka
samo vera
pred odprto praznino
in višek spočetega

težko je misliti v majhnem mestu
moral bi čez
ljudi, jezik je zaseden
z znanjem brez oblik (tako kakor mušica leti)
vseh ljudi o ljudeh v majhnem mestu
preveč hladen bi moral biti – da bi zmrznil
še preden bi šel v planine
preden bi poslali pote
tiste ki so izvidniki, izvidnica
in se vračajo premraženi ali popolnoma mrtvi
v tvojih sanjah, ko spiš spodaj, v majhnem
mestu, kjer ne boš postal filozof dokler sem živ
oče ti je rekel, takoj ko te je videl da greš ven
in zdaj ko vstajaš kakor ranjeno tele ali stiltani
boksar s pogledom v mrak, ne boš
dobil nikogaršnje ljubezni, to je resda redkost
čeprav, vseeno, upor se izplača
vedno, glej
metulj kakor da lovi samega sebe
ali mušica, zavozlanost vremena v zraku
se odhomotava
kakor dolgo, dolgo
slačenje
do nič
čakanje
napetost
in odsekani gibi z rameni, ko se pripravljáš v
plašču
na odhod

ljerka, srce moje
človek brez temelja
išče stalno zapeljevanje
ne prenaša tišine
ves čas išče tekst, obdeluje
podatke, hoče
da se nekaj dogaja
v disku ali v medijih
informira se
in zabava
dela non – stop
in ima tudi svoje
glavno delo
ni ga treba pustiti samega
s seboj
obstaja možnost
serija slabih izidov, ljerka
srce moje, ti te pomoči ne zmoreš
več zaradi ritma vzamem te
od matoša ki je odšel

če si naključen mimobežnež boš spet znal
osnovne stvari
besede so samo povi, vesoljne postaje ločijo
čas
besede so samo povi ki se kasneje zavržejo
jutra so povezana kakor obalna mesta
poezija vstopa v majhne brivnice
včasih
patetično stojim na vetru in
observiram o nas v gostih
ptiči udarjajo v ostrino kotov
samo strele na zavozlanem nebu, jeziki
če najdeš moj avtomobil na meji
ga vzemi

Prevedel Jurij Hudolin

* Robert Perišić se je rodil leta 1969 v Splitu. Prvo knjigo poezije *Dvorec, Amerika* je objavil leta 1995. Je avtor zbirke kratkih zgodb *Lahko pljuneš tistega, ki bo vprašal o nas* (1999) in *Groza in veliki stroški* (2002) ter romana *Naš človek na terenu* (2007, nagrada Jutarnjega lista za najboljši roman leta). Njegovo odmevno dramo *Kultura v predmestju* je leta 2000 izvedlo Dramsko gledališče Gavella, po njegovem scenariju *100 minut Slave* pa je Dalibor Matanić posnel celovečerni film (2004). Leta 2011 je izdal avtobiografsko knjigo *Uvod v smešni ples*. Je dolgoletni kolumnist in literarni kritik tednika *Globus*, piše pa tudi za druge medije. Živi v Zagrebu kot svobodni književnik.